

ÓVD A SZÍVED!

Hol a határ?

(Elbeszélés)

– Hahó! Aliz, itthon vagy? – kiáltott be Lídia az utcáról Alizék udvarára.

– Itthon vagyok! Nyugodtan bejöhetsz, Bizsu kutyát a hátsó udvarba küldtem, a kis ajtót bezártam.

Lídia belépett, Aliz eléje sietett, megölelték egymást. Lídia megszólalt:

– A kirakodóvásárosok elkészültek sátraikkal, bódéikkal, gyere, menjünk, nézzük meg! Útközben beszélhetnánk Julihoz, és együtt járjuk végig az egészet. Na? Benne vagy?

– Benne vagyok!

Aliz beszólt a szüleihez, azután elindultak. Egy rövid úton ketten, majd hárman folytatták ritkán adódó útjukat a kirakodóvásár megtekintésére.

Pallós falu szélén, egy hatalmas, füves térségen már hangosan szólt a zene, egyik részen magyar nóták, csárdások, másik szélén keringők, tangók, jazz számok tangóharmonikán, összevegyülve a kikiáltók árukínálataival.

– Ide tessék, ezt nézze meg! Ha van pénze, ezt vegye meg! Stb.

Egy hosszú sor nyitott sátrain keresztül tett rudakon csizmák lógtak, odébb bőrnyergek, színes kelmék, kékfestő anyagú vászon kötények, tovább hímzett párnák, terítők, még tovább bódék, amelyek közt egyikén, másikon függönyök valami titokzatosságot sejtettek. Az egyik bódé bejárata fölött nagybetűs felirat vonzotta a szemeket: **ITT A BOLDOG JÖVŐD!**

A három barátnő elolvasta, de megjegyzést egyikük sem tett, továbbsétáltak. Hamarosan jó házi illatok vették körül őket. Lacikonyhákban hatalmas serpenyőkben sülték a húsok, kolbászok, hurkák, odébb lángosok, mellettük pedig italokat mértek.

Túljutva ezeken, édességek, játékok, karkötők, órák, szinte felsorolhatatlan mennyiségű, különféle áru, és távolabb, a vásár végében állatok sokasága várt vevőre.

A három leány sok mindent megbámult, majd visszafordultak, és Lídia így szólt:

– Aliz! Te nem vagy kíváncsi, milyen lesz a jövőd?

– Hát, ...miért kérdezed? Te kíváncsi vagy?

– Ühüm, egy kicsit!

– És te Juli? – kérdezte Aliz.

– Néha én is, de a nagyanyám azt mondja, hogy ezek csalók, hisz maguk sem tudják a jövőt. Amit mondanak, azt nem maguktól mondják, hanem az mondatja velük, aki az első emberpárt is becsapta, megcsalta: a Sátán. Olyat mondott nekik, mintha Isten irigy lenne, és azért tiltja, hogy a kert közepén lévő fa gyümölcséből egyenek. Pedig a tiltással Isten a kárhozattól óvta őket. És tudjátok mi lett abból, hogy hittek a kigyóbőrbe bújt Sátánnak? Minden rossz, amitől fél, retteg az ember. Nem szabad hinni a jósöknek!

– És ha bejön?

– Akkor épp ráhibáztak, de az egész – így mondta nagymamám: Isten ellen való vétek.

– Ugyan már, miért lenne?

– Pontosan nem tudom, de nagymama biztosra mondta, és nagyon óvott tőle, mert hogy ezt Isten elzárta tőlünk, és amit Ő elzárta, ahhoz mi nem nyúlhatunk. Sőt, azt is mondta, hogy ez olyan, mint a tiltott határátlépés. Ezért börtön jár, azért meg kárhozat.

Lidi felhorkant: – Mi? Pokol egy kis kíváncsiságért? Hol hallotta, vagy hol olvasta ezt a nagymamád?

Julika elszomorodva, csendesen válaszolt: – A Bibliájából – közben ügyesen, alig észrevehetően egy könnycseppet törölt ki a szeméből.

Aliz észrevette és megállt egy cukrász előtt. Három szelet gesztenye roládot vett, megkínálta barátnőit, és közben Julira mosolygott: – Julika, fogadd el, kérlek, és nehogypityeredj! Mi van veled?

– Amikor bekiáltottatok, hogy menjünk megnézni a vásárt, nagymamám is hallotta, besietett a szobájába, és visszatérve egy lapocskát tett a zsebembe.

– Mi van rajta? – kérdezte Lidi.

Juli elővette és Aliznak adta: – Olvasd te!

Aliz bekapta az utolsó falatot, megnyalta, majd letörölte az ujját és olvasott:

– „*Ne forduljatok halottidézőkhez, és ne tudakozódjatok jövőmondóknál, mert tisztátalanokká teszitek magatokat velük. Én az Úr vagyok a ti Istenetek!*” (3Mózes 19,31) Úgy látom, a másik oldalán is van valami – jelezte Aliz, és már olvasta azt is: – „*Varázsló asszonyt ne hagyj életben!*” (2Mózes 22,18). És utána még zárójelben ez áll: Ez a Törvény magyarázatához tartozik.

– Ezért nem engedtem meg múlt héten a suliban, hogy Kati a kártyából, meg a horoszkópból mondjon nekem valamit – szólt Juli.

– Egy pillanat, Juli! Aki jósol, az miért varázsló?

– Mert a jóslás, halott idézés vagy a halottakhoz való beszéd: spiritizmus, az igézés, álomfejtés stb. mind a mágiához tartozó cselekmények. Nagymamám magyarázta így nekem.

– Én azt sem tudom, mi a mágia! – szólt bele, vállát felhúzza Aliz.

– Mondjam?

– Mondd! – feleltek ketten.

– Babonás cselekmények összessége, amelyekkel a természeti jelenségek befolyásolását akarják elérni.

– Hű, de tudományosan fejezted ki magad! Akár egy professzor! Erre is nagymamád tanított? – nevetett Lidi.

– Igen. Ezt tavaly tanultam meg. Nem beszéltem róla, de épp ezért nem érdekel sem a horoszkóp, sem az ezotéria, meg az effélék.

– Én az egészséget, amit mondtál, túlzásnak tartom – rázogatta a fejét Lidi.

Aliz visszaadta a lapocskát Julinak, majd sóhajtva Lidire nézett: – De ha mégis igaz? Miért nem hallunk ezekről a templomban vagy hasonló helyen?

– A nagymamám biztosan többet is tudna mondani, ha érdekelne téged.

– Nem is tudom. Különös érzés fogott el. De lehet, hogy egyszer elmennék hozzá veled.

– És te Lidi?

– Én nem ígérek ilyet, hátha a jövőm iránti kíváncsiságom erősebb lesz...

– Ahogy gondolod! De biztos, hogy amit akarsz, az nem veszélytelen! Mondtam nektek az előbb, a suliban Kati már próbálkozott azzal, hogy jósoljon nekem kártyából, de tiltakoztam. Akkor meg a horoszkópra váltott, hogy abból mondja meg, mit tegyek, mit ne tegyek, s, hogy ki gondol rám... stb. Isten őrizzen ezektől, meg az ezotériától, meg azoktól a dolgoktól, amelyekről Lidi, te többet tudsz, hiszen a szomszédotokban lakó lány benne van az effélékben. Mondták, hogy már asztalt is táncoltattak. Remélem, te nem voltál köztük!?

– Nem! Akkor éppen nagytakarítás volt nálunk, és nem engedtek sehova.

Közben kiérték a vásárból. Egy rövid útszakaszon csendben haladtak. Aliz arra gondolt, amit előző tanévben hittan órán megbeszéltek. ... Lehet, hogy ez is hasonló határátlépés lenne, mint amit az ember az Édenben tett a tiltott gyümölcs leszakításakor?

Juli magában sóhajtott: Bár távol tartaná Isten Alizt és Lidit mindattól, amit megtiltott!

Lidi hang nélkül zsémbeskedett: Mennyivel többet tudna most, ha mégis bement volna a jósnőhöz... Az otthon maradt nagymamának is voltak gondolatai, vagy inkább kérése, hogy őrizze meg az Úr a három fiatal, lépteiket, gondolataikat, szándékaikat, hogy megismerjék az egyedül igaz Istent, és akit elküldött, Jézus Krisztust (János 17,3).

Hisz boldogságra teremtette őket, nem hitelenségre, nem félelemre, nem az ördög fogságára, hanem az Úr dicséretére, az Isten gyermekeinek szabadságára.

Vera néni